

AKSEL – det ambitiøse pindsvin

Jacob Riewe
Illustreret af Jørgen Stamp

ALVILDA

Kapitel 1 – Hvor Aksel får en usædvanlig idé

Aksel var et meget ambitiøst pindsvin. Usædvanlig ambitiøst, faktisk. Af et pindsvin at være. Nu ved du måske ikke, hvad ambitiøs betyder; men det er, når man beslutter sig for at gøre noget, som ikke er så nemt at gøre. Så er man ambitiøs. Og det var Aksel. Meget endda.

Der var skam også andre i Aksels familie, der var ambitiøse, men de var ambitiøse omkring mere pindsvineagtige ting. For eksempel havde Aksels far i mange år øvet sig på at være det bedste pindsvin til at rulle sig sammen som en lille bold og ligge helt og aldeles musestille. At rulle sig tæt sammen er noget, pindsvin gør, når de bliver forskrækkede. Det var nu ikke så tit, Aksels far blev forskrækket, men han tænkte, at hvis han øvede sig på at rulle sig sammen, så ville han være klar, hvis han en dag

skulle blive det. Forskrækket altså. Han var efterhånden blevet så dygtig til det, at når han først fik rullet sig helt tæt sammen, tættere end noget andet pindsvin var i stand til, så kunne det tage Aksels mor mange timer at få ham strakt ud i fuld længde igen.

Aksels ambition var nu en ganske anden. Og for pindsvin temmelig usædvanlig. Aksel havde nemlig besluttet sig for, at han ville være ballonskipper. Det var en drøm, han havde haft, siden han var et lille pindsvin og en dag havde set en mægtig ballon svæve forbi på himlen. Langt, langt oppe over de trætoppe, som Aksel ellers troede var det højeste i verden. Da Aksel opdagede, at verden ikke endte, hvor træerne gjorde, fik han en ustyrlig lyst til at komme derop og se, hvordan der mon så ud. De må kunne

se langt omkring, de balloner, tænkte Aksel. Hvor må det være dejligt at kunne komme så højt op og se så langt omkring.

Aksel ville have sin egen ballon. Han ville have en kurv bundet fast under den og stå ved roret med en lille bitte skipperkasket på hovedet (pindsvin har ret små hoveder) og styre ballonen hen over landskabet, skovene, byerne, markerne, havet og helt op under skyerne. Han ville kigge ned og se sig om over hele verden. For det er normalt ikke meget af hele verden, man ser som pindsvin, når man altid er gemt under en hæk.

Nu skal man lige huske på, at det ikke er særlig nemt for et pindsvin at blive ballonskipper. En ballon er jo temmelig skrøbelig, og der skal derfor ikke så meget til, før der går hul på den. Og hvis der er noget, pindsvin – alle pindsvin – er gode til, så er det at stikke hul på ting. Så man kan nok regne ud, hvor farligt det ville være, hvis et pindsvin skulle komme for tæt på en ballon, mens den hænger helt oppe under skyerne. Nogle ville måske endda sige, at pindsvin slet ikke er skabt til at være ballonskipper. Det sagde Aksels far i hvert fald tit.

– Pindsvin er slet ikke skabt til at være

ballonskipper, sagde han. Men Aksel var ligeglad. Selvom han godt vidste, at det var farligt for et pindsvin at flyve i ballon, så ville han alligevel gøre forsøget. Så ambitiøs var Aksel.

– Du skulle meget hellere tage at øve dig på at rulle dig sammen som en bold, sagde Aksels far og rynkede på trynen. Det er meget mere gavnligt for et pindsvin. På den måde kan du forsvare dig, hvis en hund skulle komme for tæt på og få lyst til at snuse til dig.

Aksel hørte ikke efter. Nu var han heller ikke særlig bange for hunde. Han ville flyve ballon. Så kunne han sidde og se det hele oppefra og få det store overblik. Aksels far syntes, det var noget pjat det med overblikket.

– Når pindsvin er skabt til at leve deres liv på jorden, hvad i alverden skal de så med overblik? vrissede han.

Men Aksel havde besluttet sig, og intet, hans far kunne sige, kunne få ham på andre tanker.

Aksel tænkte i mange dage og mange nætter på, hvordan han skulle bære sig ad. En luftballon er jo ikke sådan at få fat i. Og da slet ikke for et pindsvin. Han blev mere og mere fortvivlet, indtil en nat da

han sad på en græsplænen og nød måneskinnet, og det slog ham som et lyn fra en klar og ballonfartsegnet himmel: Han måtte bygge sin egen ballon. Aksel løb, så hurtigt hans fire små ben kunne bære ham, hjem til hulen igen.

– Er du da blevet splittertosset?! udbrød

hans far og rullede sig helt tæt sammen i bare arrigskab. Så tæt sammen, at hans mor ikke vidste, hvilken ende hun skulle trække i for at få ham trukket ud igen. Imens hun gik i gang med at undersøge sagen, gik Aksel ud for at finde nogen, som ville hjælpe ham med at bygge en ballon.

